

POSUDEK VEDOUČÍHO DIPLOMOVÉ PRÁCE:

Příloha k protokolu o státní magisterské zkoušce.

DIPLOMANT: POPOVIČOVÁ Veronika

Obor: herectví ALD

Vedoucí diplomové práce: MgA. Eva Málková (Spoustová)

Veronika Popovičová mě radostně seznamovala s faktem, že budu vedoucím pedagogem její magisterské práce po mnoho měsíců, pokaždé, kdy jsme se potkaly, aniž bychom kdy téma, které si vybrala, spolu pořádně probraly. Pak mi přistála v poště její mnohastránková, kompletní práce s tím, že už to má a že se těší na připomínky, a já jsem, po přečtení práce, s velmi těžkým srdcem musela odpovědět, že by bylo nejlepší práci napsat znovu. Původní práce byla souborem "obecných - nekonečně nastavovaných - odvarů úvodníků esotericky laděných šéfredactorek ženských časopisů" - jistě dobře míněných, ale neadresných a povšechných.

Veronika statečně zatnula zuby a napsala práci novou. Tentokrát už opřenou o odbornější zdroje a úžeji se dotýkající zvoleného tématu práce. Podstatné pro mě je, že v této své druhé práci je mnohem méně "obecná" a pokouší se co možná nejkonkrétněji popsat vlastní zážitky a vlastní pochybnosti a vlastní závěry.

Veronika se snaží zvládat své přirozené tendence k "bezbrhé upovídání" (i když je jistě dobře, že písemný projev ji evidentně baví a píše zjevně velmi lehce, často se stává, že má čtenář pocit, jak by se ztrácel v přílivu slov). Veronika vrství kvanta materiálu tak překotně, snaživě a s upřímným nadšením a rvavou touhou obstát, že je to skoro až dojemné. Vrství a kupí... Přesto popisuje různé fáze svého studia, výuky, zkoušek, výstupů, či představení - konkrétně. Podstatná je pro práci I její životní zkušenost po ukončení studia na DAMU.

Z práce vyplývá, že si Veronika uvědomuje svá témata k řešení v současné době naléhavěji, než dokud byla ve škole.. Že už chápe, že klid, sebevědomí - a statečnost vytrvat v každé situaci a neutíkat před něčím, co vnímá jako nepříjemné, musí najít u sebe. Že nemůže "sebepotvrzení" hledat jako malé dítě u okolí, ale že musí sama najít způsob, jak zodpovědně existovat a přitom se cítit jistě a bezpečně. V magisterské práci vypráví o svých útěcích před realitou, do neznámých míst, kterými má ve zvyku řešit složitější životní okamžiky.

Práce je do jisté míry seberozvojovou studií - hodnotí minulost (od systému fungování základní rodiny - chronologicky - až po vysokoškolská studia) z pohledu někoho, kdo se na základě tohoto "ohlédnutí zpět" rozhodne, kudy a kam se vydá, aby jeho další cesta nebyla pro něj tak bolestivá, jako občas ta předešlá.

Během práce Veronika často zmiňuje "ztracené šťastné (dětské) já", "dětskost" vůbec - často zmiňuje podporu rodičů a je si vědoma také toho, že obdobnou "podporu" vlastně očekávala od svého okolí i ve škole, a byla zklamaná, pokud se jí nedočkala: "Nikdy som nebola človek, ktorý sa vzdáva, lebo som vedela, že mi rodičia veria, že všetko zvládnem a zo strany rodiny som mala neuveriteľnú oporu. Možno práve preto, mi na škole chýbal", nebo: "...ten pocit, že vo mňa niekto verí. Hlavne v dobe, keď som bola sama, bez rodiny, v cudzej zemi a snažila sa zo seba spraviť dospelého človeka, som túto oporu potrebovala."

Jedno z východísk k riešeniej svojej "detskosti" Veronika nachádza, podle vlastných slov, ve tretej ročníku ve škole takto: "Peter Šavel na mňa pôsobil, ako vyrovnaný, vnímavý, otvorený človek. Bol to dospelý človek, ktorý sa nehanbil za to dieťa v sebe. Preto som taktiež pochopila, že byť dieťaťom nie je o tom, tváriť sa a mať detské postoje, ale o tom, dokázať sa hrať. Dokázať vnímať každý jeden detail a nechať ho rozvinúť svojou fantáziou." Dále k tomuto tématu říká: "Uvedomujem si, že som sa na celé štúdium pozerala očami malého zasneného dieťaťa. Preto teraz, keď prišiel zlom a škola skončila si začínam uvedomovať, že je iba na mne sa pozbierať a začať znova objavovať samú seba."

Svoj súčasný stav hľadání sebe sama naznačuje popisem riešeniej složitostí v partnerském vzťahu: "Keď jeden z nás vo vzťahu nechcel byť zodpovedný za svoj život, tak všetky starosti hodil na toho druhého a takto sme si ten horúci zemiak prehadzovali až do tej doby, než teraz sedím v Peci pod Sněžkou, kam som zase utiekla pred realitou a začínam si uvedomovať, že celé moje premýšľanie a nastavenie môjho života a toho čo za starosti si sama každodenne vytváram, je vlastne úplne smiešne"

A nalézá možné riešeniej svých úzkostí: "...čo som si uvedomila, že polovica strachov, ktoré cítim sú úplne zbytočné, tak som sa rozhodla vrhať sa do vecí po hlavu. Hľadať, skúšať, zisťovať a experimentovať je preda tak krásne a pre dieťa, ktoré sa

vo mne skrýva, je to najjednoduchšia a najpríjemnejšia cesta, ako ukojiť jeho túžby"

Na závěr jako přílohu předkládá seznam osobních strachů, z nichž - na posledních, tedy nejdůležitějších pozicích - v tomto "testu" je:

"t) strach z osobnej stagnácie

u) strach z nenaplnenia predstáv vlastných rodičov

v) strach z vlastnej neschopnosti"

Držím Veronice palce, aby se dokázala statečně vypořádat se všemi omezeními, která cítí, našla vnitřní klid a dokázala aktivizovat své vnitřní zdroje natolik, aby se v dalším životě dostala k umělecké tvorbě, která by ji plně uspokojovala.

Cením si upřímnosti a otevřenosti, s jakou Veronika svěřila papíru své pocity a statečnosti, s jakou neváhala úplně od základu magisterskou práci přepsat do této podoby, která je odrazem jejího současného stupně poznání a zralosti.

Magisterskou práci doporučuji k obhajobě.

Datum: 5.8.2017

MgA. Eva Málková (Spoustová)

.....
p o d p i s